

EL VIATGE DE XICO

Una vegada hi havia un gatet que s'anomenava Xico. Era un bebé molt xicotet i de color taronja.

Vivia en una casa amb una xiqueta que tenia al·lèrgia als gats, i per això li havia de buscar una altra casa.

Un dia la xiqueta va cridar a la seua cosina Andrea, i li va proposar endur-se al gat. Andrea acceptà i se'l van endur a la seua casa. El gatet estava molt feliç, tenia un llitet i un biberó i es divertia jugant en Andrea. El gatet tenia set vides, com tots els gats. Li agradava molt pujar per la finestra, fins que un dia es va caure. I no va aprendre la lliçó, i es tornà a tirar. Va gastar dues de les seues vides. En la segona vegada es va trencar la poteta.

Quan va complir dos anys, va caure malalt. Andrea i el gat anaren al veterinari perquè no sabien que li passava i li feren proves.

No sabien perfectament que tenia, però de totes les maneres li donaren un tranquil·litzant. Però als dies tampoc millorà, anaren a un altre veterinari i li digueren el mateix, però li canviaren el medicament i passà per tercera vegada el mateix. Li donaren unes injeccions per a l'esquena, però als dies el gatet es trobava pitjor.

I un dia a la nit, el seu germà, tocà per telèfon a Andrea que se n'anà una estona a patinar a la pista de patinatge del poble, i el germà li va dir que el gatet estava amb la llengua fora sense poder respirar. Andrea va anar corrent, i quan arribà a casa li estaven donant espasmes, però ja no estava molt bé. La seua mare va tornar a casa de treballar i es va trobar als seus dos fills plorant, i de seguida, la mare va anar corrent al pel gatet i se'n van anar junts al veterinari. Pel camí, el gatet no semblava que tinguera moltes possibilitats de sobreviure.

Andrea encara tenia esperances, però quan aplegaren del veterinari estava pro greu. El metge l'agafà molt de pressa i quinze minuts després va eixir i va dir que el gatet Xico havia arribat sense vida. Els familiars de Xico es posaren a plorar, sabien que era el millor gatet del món. Li van ficar en una sala, perquè es pogueren acomiadar. No sabien que fer en el gatet, Havien de decidir i no era fàcil. El van deixar en la sala tota la nit. L'endemà el pogueren soterrar, i anaren a un lloc preciós amb plantes i la seua foto.

Totes les setmanes Andrea aniria de segur a visitar-lo, però Andrea l'endemà estava molt trista, perquè era el primer dia de col·legi després de les vacances de Nadal, i aquest dia tots estaven contents menys Andrea.

Però la xiqueta tenia un record de Xico, era el seu collar roig. Les seues amigues li veien mala cara i li van preguntar que li passava. Andrea els va dir que el seu gat havia faltat i també es posaren un poc tristes perquè les tres amigues ho havien conegut i sabien que

era molt bon gatet. Les amigues li abraçaren i animaren, però Andrea no podia parar de pensar en Xico, ella creia que Xico no estava bé en el cel.

Al contrari, el gatet estava genial, jugant en altres gatets. Xico veia a Andrea des del núvol i li veia plorar, fins que Andrea va pensar que estava millor al cel i ja no tenia dolor, i ella es va quedar amb el seu record i el seu collar. I així acaba el seu viatge al cel.